

ISSN 0134—2266

TRÄHÄRKE

1979

NR. 10

PUNANE VÄLJAK

Olen Punasel väljakul käinud palju kordi. Õigem oleks öelda, et iga kord Moskvast olles käin seal.

See väljak pole kuigi suur. Kümne kuni viieteistkümne minuti jooksul võib ta rahulikult läbi käia. Ent ometi on Punane väljak suur.

Punane väljak on meie kodumaa pealinna tähtsaim ja kuulsaim väljak. Sõna «punane» tähendas vanasti vene keeles ka «ilus, kaunis». Ja kaunis on kodumaa keskväljak tõesti. Iga nõukogude inimene peab Punast väljakut pühaks paigaks. Siia sõidetakse Eestist ja Usbekistanist, Leedust ja Armeenias — kõikjalt meie suurelt kodumaalt. Siin kohtad alati ka välismaalasi.

Punasel väljakul seistakse tunde järjekorras, et astuda mausoleumi ning austada meie riigi loojat ja juhti Vladimir Iljitš Leninit. Siia tullakse selleks, et kuulata Kremli kella ja vaadata auvahtkonna vahetust mausoleumi ees. Ja kui kodumaa tähistab oma pidupäevi, siis on kõige suurem pidu alati Punasel väljakul.

Moskvast olles lähen jälle Punasele väljakule. Seisan seal, seisn mõtteis. Mõtlen endast, kodust, kodumaast. Kaasa toon kilukese suure kodumaa südametuksest.

ELJU MARDI,

«Tähekesed» peatoimetaja

© EKP Keskkomitee Kirjastus

PLIIATS, PINTSEL, VÄRVIKRIIT

«Täna on meil väike külaline,» lausub õpetaja. «Praegu on ta veel peidus, aga nii palju võin öelda, et ta kannab kollast kuube ja armastab väga vees sulistada. Arvake ära, mis ta nimi on!»

Laste näod lähevad naerule. Meri on nii lähe-

dal, et vahetunni ajal jõuaks randa joosta. Kes ei teaks alalisi meres sulistajaid.

«Pardike, pardike!» hüüab mitu häält. «Õpetaja, kas teda silistada võib!»

Kollane mängupart rändab pingist pinki. Näe, missugune lai nokk! Sõrmed libisevad üle kumera rinna ja püstja kaela. Teevad pardile pai ja jätvad meelde, missugune ta on. Pardi-poega saab joonistada mitut moodi. Seekord joonistatakse teda guaššvärviga. Helekollasega, ehkki päris pardipojad pole põrmugi seda värvi. Varsti uudistab kümmekond pisikest parti ümbritsevat maailma. See maailm on alles pabervalge. Et ta saaks tõepärasema näo, soovitab õpetaja appi võtta tumesinise tuši, mida kutsutakse kalmaartušiks.

Suure paberilehe värvimiseks kulub tušši palju. Tumesinine tušš kipub koguni pardipoja kollast sulekuube katma. Aga sellest pole lugu.

«Pärast peseme pardikese kraani all puhtaks,»

lohutab õpetaja.

Ja ennäe, pestaksegi varsti pardid puhtaks. Kollasele pardikueele ei ole sinine värv külge jäänud. Veega uhtmisel tuleb see sealt kohe lahti. Aga kõik muu, terve ennist valge olnud paberipind jääb siniseks. Ainult vesi peseb teda heledamaks. Peseb niisuguseks, nagu on klassi aknast paistev meri päikeselistel päevadel. Nüüd on pildid valmis, tarvis ainult ära kuivatada.

Orissaare Eriinternaatkooli kunstiring käib koos kaks korda nädalas. Altpoolt kostab rõõmsat häälekõma, hõikeid ja kilkeid, aga siin, kolmanda korruse klassiruumis, eesti keele kabinetis, nagu suuremad lapsed ütlevad, valitseb see, mida kutsutakse töomeeleoluks. Varsti saab sellest viisteist aastat, kui õpetaja Maret Kärner kutsus kokku rühma lapsi, kellele meeldis joonistada. Varsti saab kümme aastat, kui kunstiring hakkas osa võtma joonistusvõistlustest. Täna on toodud Orissaarde nii palju preemiaid, et peast ei mäleta neid keegi. Peab

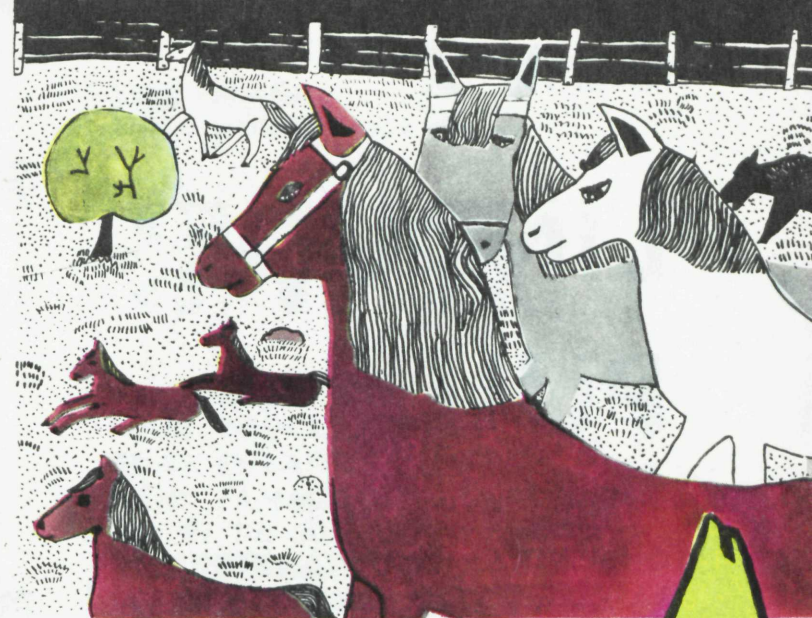
vaatama kaante vahele, kus on trükitis avaldatud joonistused.

Nende joonistuste hulgas on üks, mis väärrib erilist tähelepanu. «Tahan saada joonistusõpetajaks» on pannud oma töö pealkirjaks tänaseks juba koolist lahkunud Marika Schmuul. Ja joonistanud siis klassi ees seisva noore naise, kelle näos, seisakus, kogu olekus on seda sama leebust, mõistmist, kannatlikkust ja südamlikkust, mida oma õpilaste keskel kiirgab Maret Kärner.

JÜRI RANT

Pildil: Mõnikord joonistatakse ka õues.

Ülal: «Hobused karjamaal» — joonistanud KALLE LEIB.
All: «Oled terveks saanud» — joonistanud EVE UUSTALU.
ja «Maitsev lõuna» — joonistanud LIINA KASELA.

LINDUDE PUU

ON VAST LATV PLATAANIPUUL!
LADVAS PILVED TAL JA TUUL.
ÜTLESIN KORD TALLE NII:
«ILUS OLED,
VÄGAGI,
SELLES KAHELDA EI ANNA,
OLED PUUDE KUNINGANNA.
PÄIKSEPÄEVAL SÄRAVAL
MÖNUS VARI ON SU ALL.»
KÜSINGI NÜÜD TASAHIJU,
MIKS EI VÕIKS SA KANDA VILJU —
MUIDU ON NEID AIAS AINA:
MOORUSMARJAD, MAGUS AIVA.
SILME EES MUL KIRJUKS KIPUB,
VAATAN, KÕIKJAL VILJU RIPUB,
NÄEN NEID IGA OKSA TAGA,
SINA AGA ...

ÄKKI TULI KUSKILT TUUL,
PIDAMA JÄI VÕIMSAL PUUL,
SELLE OKSTES SAHISTAS,
TASA LEHTI KAHISTAS.
KÜLL NÜÜD LADVAST LINDE LENDAS!
OI MU PUU, SA OLED ENDAS,
OMA VÖRAS, OKSTESÜLES
KÕIK NAD KASVATANUD ÜLES!

Vene keelest tõlkinud INGVAR LUHÄÄR

LEELO TUNGAL

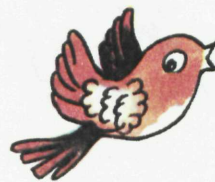
VÄIKE RANITS

RANITS,
RAAMATUTEST TRAMMIS,
TRAMMIS ENNAST
LÄBI RAMMIS:
«LASKE LAPSEGA LÄBI!
LASKE LAPSEGA LÄBI!
KAS TEIL POLEGI HÄBI!
SA MU MEIE —
MINA SEISAN,
JA ISTUTE TEIE!
HEI, TURUKORV, ANNA ISTET!
HOI, SELJAKOTT, PAKU PLATSII!
TE ARVATE KÜLLAP VIST, ET
NÄETE ENDA EES NULL-KLASSI ATSI!
AGA MINUL ON AABITS KÖHUS,
ARITMEETIKA HINGE ALL —
EI SAA SELLINE RIPPUDA ÖHUS
EGA RAPPUDA PINGI ALL.
RUTTU RUUMI, RIDIKÜL!
AEGA EDASPIDI KÜLL
ON SUL, KOHVER, KOSUTADA,
ISTEPLATSIL LOSUTADA!»

TURUKORVID TURTSATASID,
KOHYRID KOH-KOH-KÖHATASID,
MAPID TOHOPELETASID,
SELJAKOTID SELETASID:

«ME EI TAHAKS MANITSEDA,
AGA USU, RANITS, SEDA:

KUI SA NÕNDA JORISED,
TORISED JA PORISED,
TAHAD AINA ISTUDA,
LÖSAKILE VISKUDA —
SIIS KÜLL SELLE, KES SIND TASSIB,
ISTUJAKS SA ÕPETAD!
NII TA ESIMESTKI KLASSI
ELU SEES EI LÖPETA!»

VEENE KIRJANIK
EMMA MOSKOVSKAJA

SAI RASKED KETID JALGA
SUUR VÕIMAS ELEVANT,
ET TA EI LASEKS JALGA.
RÄNK TAMMEPOST, RAUDRANT...
«JA ET SA SIIN EI SAMMUKS!»
VEEL KARMILT LISATI,
«EI TUMISTAKS JA TAMMUKS...!»

... LÄKS ÄRA ... MIKS SIIS NII!

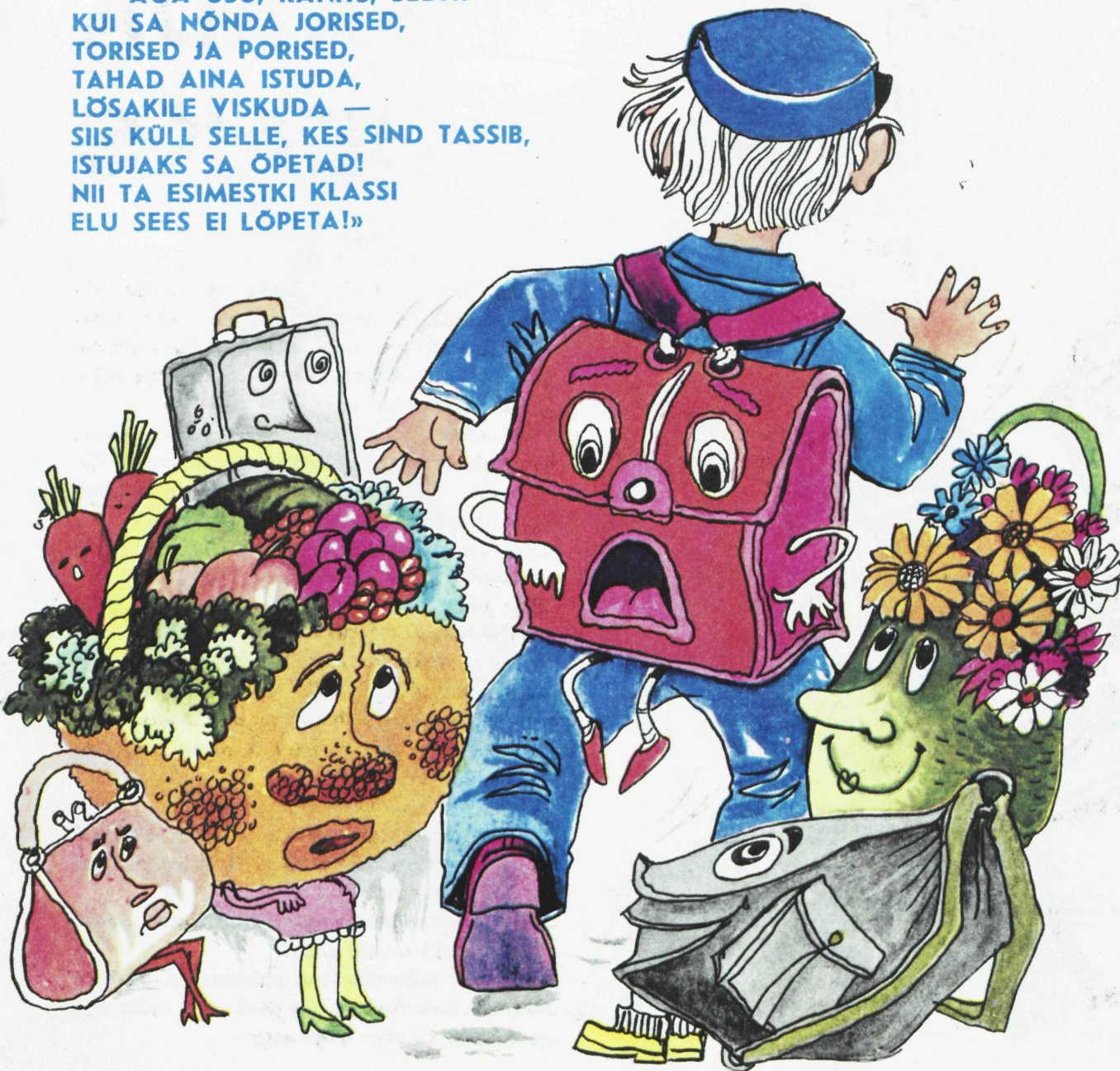
MA PULGAKESE
MAASSE LÕIN
— JA SEOTUD
OLI LOOM,
SEST TUGEYAM
KUI KETI VÕIM
ON HELL JA LEEBE TOONI!

«MU SÕBRAKE,
MU ELEVANT,
SA OOTA, SEISA SIIN...»

JA SEISAB PAIGAL
HALL GIGANT —
EI KIPU KUHUGI!

Tõlkinud VENDA SÖELSEPP

Illustreerinud SILVI VÄLJAL

KUIDAS SAADA HEAKS

Ühele väikesele poisile rääkis isa niimoodi: «Tikud on halvad. Tikud tahavad käest välja lennata ja maja põlema panna. Tikud teevad väikese poisi, kes nendega mängib, samuti halvaks.»

Veel rääkis isa: «Sigaretid on väga halvad. Eriti halvad on need väikestele poistele. Kui üks väike poiss suitsetama hakkab, teevad sigaretid ka väikese poisi väga halvaks.»

Isa rääkis ka: «Kapis seisab pudel, mille peale on kirjutatud «Viin». Viin on väga halb. Kui väike poiss joob viina, teeb viin väikese poisi olemise hoopis halvaks.»

Niimoodi rääkis isa ning läks natukeseks öue. Poiss mõtles järele. Kõik, mis on halb, teeb halvaks. Väga halb teeb väga halvaks. Aga mida teeb see, mis on hea? Ja mida teeb veel see, mis on väga hea!

Poiss nügis laua kapi juurde, upitas lauale tabureti. Nüüd ulatus ta kapi peale tõstetud kommikarbini. Isa jõudis tagasi, kui poisil oli viimane komm suus.

«Isa, ma olen nüüd väga hea!» teatas poiss. «Väga head kommid olid.»

«Ai-ai-ai!» pahandas isa. «Kuidas sa siis hea oled, kui kõik üksinda ära söid. Aga öele, aga emale! See on väga-väga halb.»

VÕIDUJOOKS

HÄRTA ALBERG

«Hakkame võidu jooksma!» kutsus Olo.
«Hakkame!» oli Hillar nõus.

Olo pistis punuma, nii et maa müdises.

Hillar tõmbas kõvasti hinge, surus käed rinna kohal rusikasse ja alles siis laskis taldadel plak-suda.

Aga Olo ei jõudnud kaugele. Ammulu sui jäi ta tänava ääres peatunud tulipunast autot vahtima.

Hillar jooksis mööda.

«Mina võitsin!» kisas ta.

«Vale! Hoopis mina võitsin,» vaidles Olo vastu.

«Mismoodi sina võitsid, kui mina jõudsin ette!»

«Sina jõntsisid jalgsi. Mina kihutasin autoga. Ma ei olegi enam siin.»

«Kus sa siis oled?»

«Juba kaugel, linna teises otsas,» näitas Olo näpuga.

«Sina oled seal kaugel, aga mis see siin on!» küsis Hillar, sikutades Olo varrukat.

«See on vabriku korsten,» ajas Olo käe püsti.

«Mis see on...!» kompas Hillar Olo õlga.

«See on riidepuu konks.»

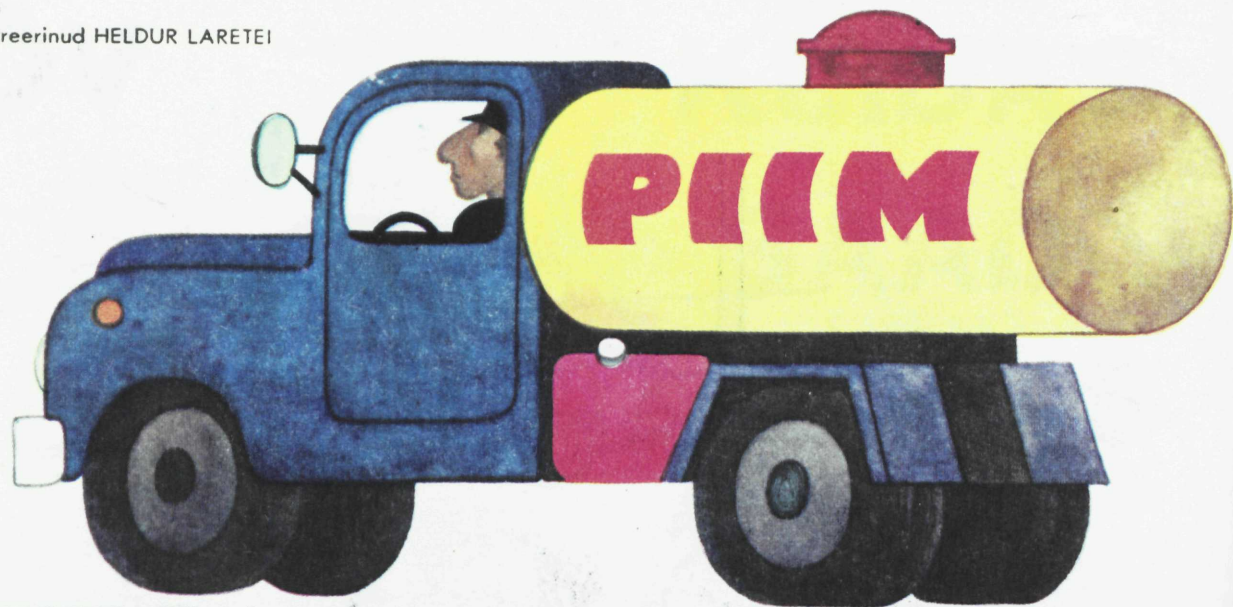
«Aga see...!» patsutas Hillar kaaslase kahu-seid juukseid.

«See on pääsukese pesa.»

«Kui sul on pea asemel pääsukese pesa, siis pole sind tõesti olemas. Aga kui sind pole olemas, siis ikkagi mina võitsin,» ütles Hillar ja pööras Olole selja.

PIIMAAUTO

PIIMAAUTO VEAB PIIMA.
PIIMAAUTO PEAB VIIMA
PIIMA LASTELE LINNA,
LEHM EI LÄHE MAALT LINNA.

MEIE EI TEA, MIS ON KÄRBESTE ELU

MEIE EI TEA, MIS ON KÄRBESTE ELU.
KÄRBES VÕIB-OLLA ISE TEAB.
KÄRBES EHK TEAB, MIS ON KÄRBESTE ELU,
MIKS NEID NII PALJU OLEMA PEAB.

KÄRBESTE TÖÖST EI OLE VIST KASU.
MESILASED ON AINULT HEAD.
VAHEL NAD NÕELAVAD, AGA EI TASU
OTSAST LÜÜA NEIL PEAD, NAD ON HEAD.

MÜRGISED INIMESED ON HALVAD.
AGA MAAILMAS EI OLE MÜRGIST METT.
KÄRBSED VÕIB-OLLA EI OLE KA HALVAD,
NEMAD EI OSKA AINULT KORJATA METT.

SEAL KAUGEL-KAUGEL PÕHJALAS

SEAL KAUGEL-KAUGEL PÕHJALAS
ON KARUD JÄÄ PEAL KÕNDIMAS;
NAD KÕNNIVAD, KUI JÄÄ TEEB PRAKS,
ILM EESTIS MUUTUB SOOJEMAKS.

TELLISTEST SAAB TEHA

TELLISTEST SAAB TEHA
SUURT JA SÜNGET SEINA,
TELLISTEST SAAB TEHA
VÕLVI KERGET KAART,

SILPIDEST SAAB TEHA
LÕBUSUST JA LEINA,
SÕNADEST SAAB TEHA
MERD JA MERESAART;

KUI ON ÕIGE SÕNA,
SIIS ON VÄIKE VAEV
TEHA MERE PÕHJA
SALA-ALLVEELAEV.

Vahtraleht

Tota korjas pargipuude all vahtralehti. Lehti oli kollaseid ja pruune ja kirjusid. Punaseid oli vähem. Totale meeldisid punased vahtralehed. Tota otsis ainult punaseid lehti.

Otse pargitee kõrval oli hästi suur punane leht. Leht oli keskelt punasem ja ääre pealt roosakam ja ühest leheservast teise läks tumepruun triip.

Vahtraleht oli nii ilus, et Tota ei julgenud lehte kohe üles tõsta. Tota vaatas lehte lähemalt ja vaatas kaugemalt. Kaugemalt pruun triip ei paistnudki. Leht oli nagu erepunane laik. Lähemalt oli pruun triip hästi näha. Tota vaatas kaugemalt ja veel kaugemalt. Punane laik leekis keset kollaseid.

Siis kattus punane leht millegi roosakaga. See oli võõra tüdruku käsi. Erepunane laik paistis veel tükki aega, kui tüdruk lehega vehkides minema läks.

HIRMU

AVE ALAVAINU

Igal hommikul kell kuus läheb Kata ema haiglasse koristama. Kell kaheksa tuleb ta juba koju, ajab Kata üles ja sätib lasteaiakorda. Lasteaeda läheb Kata ise, sest ta on juba viie ja poole aastane.

Sellel hommikul oli neljapäevatorm. Kata elab Hiiemaal ja seal on neljapäevatormid sügisel üsna tavalised. Peale nende on olemas ka veel esmaspäeva-, teisipäeva-, kolmapäeva- ja reedetormid, kuid need on palju nõrgemat sorti.

Seekordne neljapäevatorm oli õige tugev. Tänavalaternad ei põlenud. Sadas lörtsi. Ema kuulis juba kaugelt, kuidas nende maja nurga külge riputatud «Svea Corona» päästerõngas kolksus. Sisemaal kinnitatakse uste kohale hobuseraudu maja õnneks. Mere ääres aga ka rannast leitud päästerõngaid. Magamistoa aknast paistis tuli.

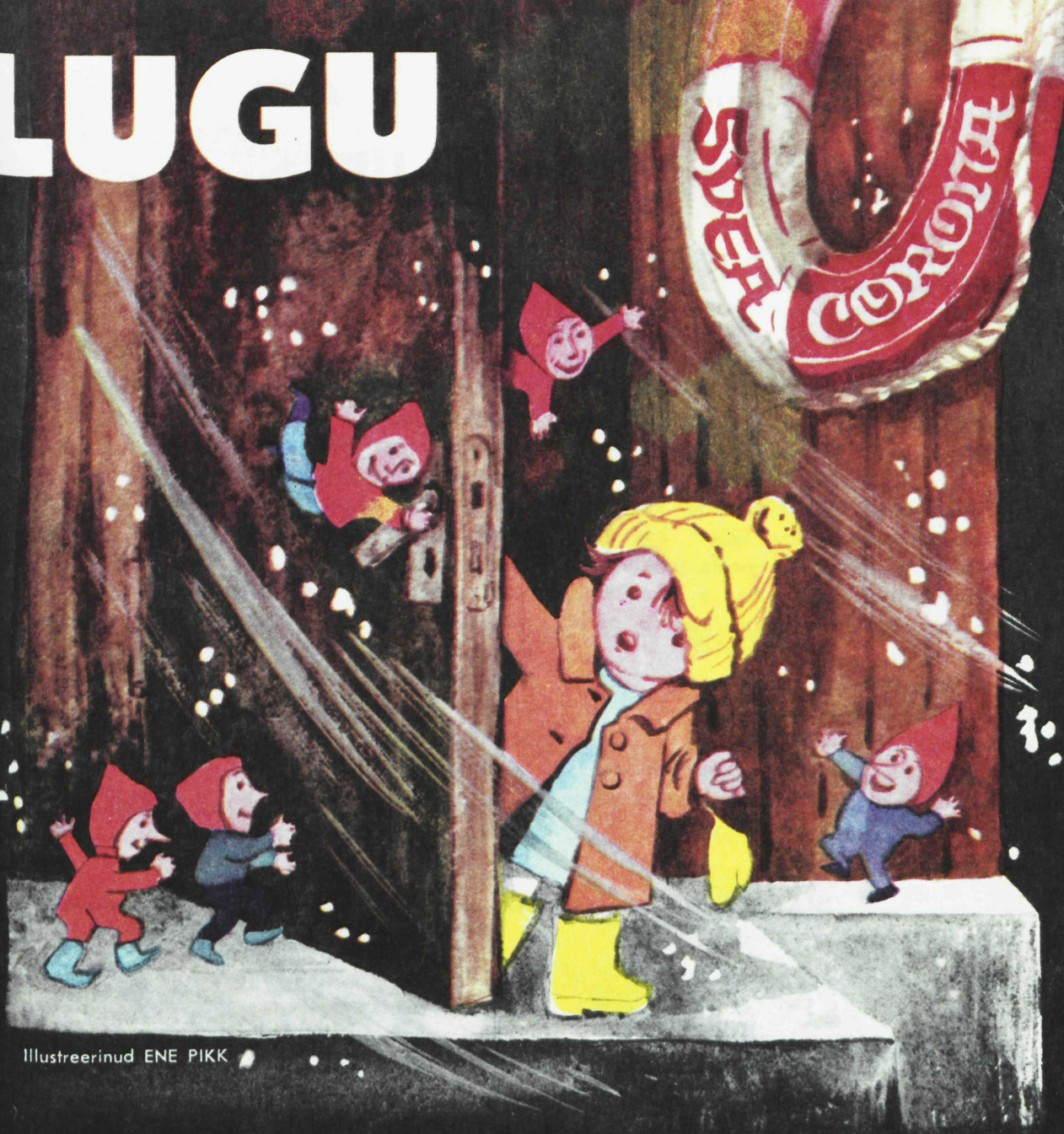
«Kata on juba üleval,» mötles ema. Tappa astunud, nägi ta kohe voodil suurt tekikuhilat. Täitsa selge, et siin kutsuti peitust mängima!

«Riidekapis ei ole... kardina taga ei ole... ahjunurgas ei ole... kus ta küll ometi on!... Ju on voodi taga...» Ja ema prantsatas hellasti tekikuhila otsa.

Suur aga oli ta jahmatus, kui tekikuhil osutus tööpoolest ainult tekikuhilaks.

Ema hakkas nüüd hoolega ringi vaatama —

LUGU

Illustreerinud ENE PIKK

Kata riided olid toolilt kadunud, ka riidenagi osutus tühjaks ning kummikudki olid läinud.

Hetkeks oli ema üsna hirmul: «Kui see ruma-

luke nüüd ainult mulle haiglasse järele ei jooksnud! Selle ilmaga võib ju äragi eksida.»

Siis helistas ta lasteaeda.

«Jah,» ütles kasvataja, «Kata tuli juba pool tundi tagasi.»

«Kas ma saaksin temaga rääkida!»

«Jah, palun.»

Ja Kata jutustas: «Kui ma üles ärkasin ja sind ei olnud, siis hakkas mul nii õudne. Kõik undas ja kolksus, ja köögis põles tuli. Ja sind ei olnud köögis ka. Siis ma hakkasin kartma ja nutsin natuke. Viimaks panin riidesse, et lasteaias teiste hulgas on julgem. Aga siis ma tegin ukse lahti ja koridoris oli pime ja jube, ja päkapikke olid kõik kohad täis. Ka trepil oli pime. Trepp ise oli libe ja ma kukkusin ja nutsin jälle natuke. Ja ilm möirgas ja sadas hirmsasti, aga ma tegin enda hästi julgeks ja tulin lasteaeda ja nüüd pole mul enam rohkem aega rääkida, me mängime röövleid! Tšau!»

*

Ohtul andis Kata ausõna, et ta enam kunagi enne ära ei lähe, kui ema koju on tulnud.

Siis kiitis ema Kafat julguse eest, sest tüdruk oli endast ja neljapäevavormist võitu saanud.

«Mis see «endast võitu saanud» tähendab!» küsis Kata.

Ja ema seletas: «Iga inimese sees kükitab üks väike ja vääritud inimene...»

«Kas päkapikk!»

«...ei, teine inimene. See viletsake võpatab iga krõbina peale ja kardab isegi enda varju. Selle väikese ja vääritud argpüksini nimi on Hirm. Mõned lapsed, kui nad üksinda koju jäävad, lasevad sellel argpüksil enda üle võitu saada. Siis nad kükitavad nurgas, nutavad, ja kardavad, kuni keegi neile appi tuleb. Sina aga said endast võitu — surusid Hirmu selili ja astusid temast üle. Üle astusid sa temast siis, kui sa tegutsema hakkasid. Minul oli ka kõva Hirm, kui ma sind kodunt ei leidnud.»

«Kas sina ei saanud endast võitu!»

«Mitte enne, kui sulle helistasin.»

MIS AJAST PEALE KOER INIMEST TEENIB

Elas koer. Elas maailmas üksi. Ei olnud tal kellegagi sõbrustada, ei teadnud ta, keda teenida. Ükskord sai koer šaakaliga kokku. Metsas ringi hulkudes märkasid nad hundi jälgi.

«Kelle jäljed need on?» küsis koer šaakalilt. «Need on niisuguse looma jäljed, kes meid mõlemaid kinni pistab, kui peale juhtub.»

Koer jättis šaakali sinnapaika ja läks hundi jälgi mööda edasi. Hunt nägi teda ja päris: «Kes sina oled?»

«Sinu alandlik teener,» vastas koer.

«Rändame siis seltsis edasi.»

Läksid. Märkasid teel karu jälgi.

«Kelle jäljed need on?» küsis koer hundilt.

«Oi, see on sihuke loom, et teeb meid mõle-

maid ühe hoobiga vagaseks.»

Koer jättis hundi sinnapaika ja läks karu jälgi mööda edasi.

«Kes sina oled?» päris karu.

«Sinu alandlik teener,» vastas koer.

«Käi siis minu kannul,» sõnas karu. Ja nad rändasid üheskoos mööda metsa. Teel märkas koer inimese jälgi.

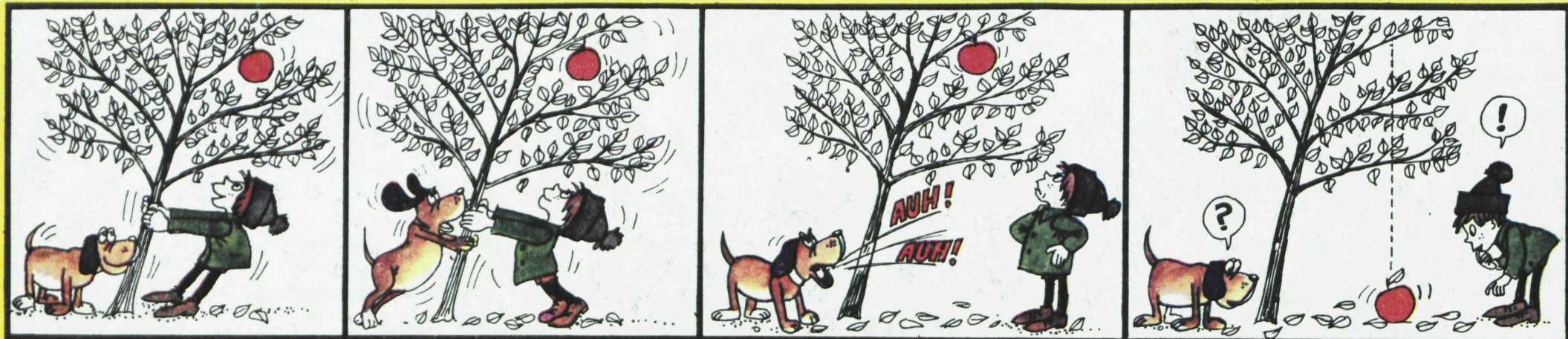
«Kelle jäljed need on?» küsis koer.

«Oi, see on niisugune loom, kellest tugevamat ilmas ei ole,» vastas karu.

Koer jättis karu sinnapaika ja otsis inimese üles.

Sellest ajast peale elab koer inimese juures ja teenib teda truult.

Ümber jutustanud
META MAKŠING

MÄNGU- ASJADE PIDU

Meil oli tähekeses mänguasjade pidu. Tõime kooli kaasa oma kõige armsamad mänguasjad. Minul oli kaasas nukk. Pärast tunde kutsusid tähejuhid Jaana ja Maie meid peolauda. Laual oli limonaadi, küpsiseid ja komme. Peolauas istusid ka meie mänguasjad. Maiustasime ja mina pakkusin oma nukulegi kommi. Küll oli maitsev! Pärast esinesime mängukülastele ja mängisime nendega. Mänguasjad jätsime kooli. Ei tea, mida nad seal öösel võisid teha? Minu Kaie ei ole veel mulle sellest rääkinud.

ANNE MÄND,
Vääna 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

SÜGIS

SÜGIS ON KAUNIS, KÕIK LEHED KUKUVAD ALLA
JA TALVEL LÕÖB LUMI VALLA.

ORAV USINASTI TEEB TÖÖD,
ET SAAKS SÖÖGIVARUD VALMIS ENNE NÄÄRIÖÖD.

LINNUKESED LAULAVAD SEAL SIRTS-SIRTS-SIRTS,
AGA KOOLI LÄHEB PISIKENE PLIKATIRTS.

ROHULIBLED KOLTUNUD ON MAAS,
TAHAKS SUVE NÄHA VEEL ÜKS RAAS.

PIRET RAUD,
Tallinna 7. Keskkooli
II klassi õpilane

REBANE

REBASEJÜTSIKE, KAVALPEAMÜTSIKE,
LÄKS KORD KOOLI, LÄKS KORD KOOLI.
KUI LÄKS HÄSTI, VALLATLES TEE PEAL,
KUI LÄKS PAHASTI, NUTTIS TEE PEAL.

AARI ÖUNAP,
Viljandi 4. Keskkooli
III klassi õpilane

KOOLIS

MINA ÖPIN VÄGA HÄSTI.
TÄNA JUTUSTADA KÄSTI.
PÄEVIKUS KUI ILUS VIIS,
VÄGA RÕÖMUS OLEN SIIS.

HOMME ON MEIL VENE KEEL,
ÖPPIDA ON VAJA VEEL.
SEE ON VÄGA TORE KEEL,
SEST TA AITAB RÄNNUTEEL.

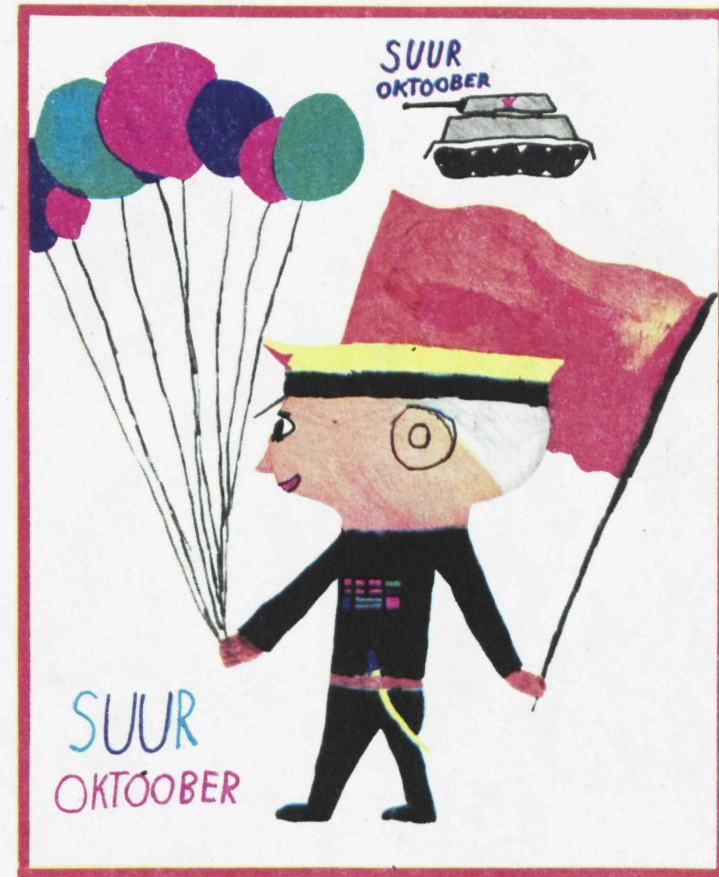
TAHAN SAADA INSENERIKS,
EHITADA MULLE MEELDIKS.
PALJU TARKUSI ON VAJA,
ET SAAKS ILUS KÕRGE MAJA.

INREK SEPP,
Haapsalu 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

KOOLIS KÄIS KIRJANIK

Meie koolis käis kirjanik Uno Leies. Tema on ka nukulavastuste autor. Ta oli kaasa võtnud nukud. Need olid meile juba tuttavad Sipsik, Hunt Kriimsilm, liiklusinspektor Buratino ja veel paljud teised. Küll oli tore neid kõiki kohe päris lähedalt vaadata! Liiklusinspektor Buratino esitas meile küsimusi liiklusest. Need, kes õigesti vastasid, said auhinnaks autogrammidega järjehoidja.

ANU SEEMAN,
Taebla Keskkooli
III klassi õpilane

«Suur Oktoober» — joonistanud MIHKEL OIDERMA Tallinna 7. Keskkooli II klassist.

**KES
RAISKAB
RAHVA
KALLIST
VARA?**

Kooliraamatutes seisab, et nende ainete hulgas, mida maakeral leidub, on esimesel kohal vesi. Vett on rohkemgi kui maad.

Vett on kõikjal ja kõiges. Vett on maa sees, on taimedes ja loomades. Inimene pole, nagu öeldakse, lihast ja luust, vaid rohkem veest. Kui sina kaaluksid näiteks kolmkümmend kilo, oleks kakskümmend sellest vesi.

Vesi on elu! Kus pole vett, seal ei ole ka elu. Ilma veeta jääksid seisma tehased ja vabrikud. Veega niisutatakse põldu, vesi paneb pöörlema elektrijaamade turbiinid. Veeta ei saaks toitu teha, janu kustutada, pesta.

Niisiis, vett on maakeral palju. Kahjuks suurem osa maakera veest ei kõlba tarvitamiseks. Ta on liialt soolane. Jõgede ja järvede vett on vähe: ainult üks sajas osas kogu veest. See vesi on küll mage, kuid mitte joomiskõlblik. Kui vaataksid veetilka läbi võimsa suurendusaparaadi, mikroskoobi, hämmastuksid kindlasti: veetilk kihab mitmesugustest imeliku kujuga olen-ditest! Need on mikroobid. Mõned nendest tekitavad haigusi. Sellepärast ei tohigi juua puhastamata vett.

Vee puhastamine on kallid ja keeruline. Tehakse seda veepuhastusjaama-des. Vesi voolab läbi mitmest suurest basseinist ja sõelast, õigemini filt-rist. Ka lisatakse talle mitmesuguseid aineid, et pisikud häviksid.

Vesi on rahva ühisvara, on kallid vara. Neid, kes seda vara rikuvad, karis-tatakse karmilt. Et seda lõhnatut ja värvitut vedelikku ka edaspidi jätkuks, peame teda kokku hoidma, farvitama just nii palju, kui parajasti vaja on.

JOHANNES PIRITA

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

Pildistanud GUSTAV GERMAN

VILI SAI SALVE

